Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

3. maj 2018 *

»EU-varemærker - ugyldighedssag - tredimensionalt EU-varemærke - formen af en del af en hofteprotese - EU-figurmærke, der gengiver en del af en hofteprotese - EU-varemærke bestående af en rosa nuance - tilbagetagelse af begæringer om ugyldighed og afslutning af sager om ugyldighed - varemærkeindehaverens klage med henblik på annullation af afgørelserne om afslutning - afvisning af sagen ved appelkammeret - artikel 59 i forordning (EF) nr. 207/2009 (nu artikel 67 i forordning (EU) 2017/1001)«

I de forenede sager T-193/17, T-194/17 og T-195/17,

CeramTec GmbH, Plochingen (Tyskland), først ved advokaterne A. Renck og E. Nicolás Gómez, dernæst ved A. Renck,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Hanf, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:

C5 Medical Werks, Grand Junction, Colorado (USA), ved advokat S. Naumann,

angående søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelser truffet den 15. februar 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sagerne R 929/2016-4, R 928/2016-4 og R 930/2016-4) vedrørende ugyldighedssager mellem C5 Medical Werks og CeramTec,

har

RETTEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A.M. Collins, og dommerne R. Barents og J. Passer (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig I. Dragan,

under henvisning til stævningerne, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 27. marts 2017,

* Processprog: engelsk.

under henvisning til EUIPO's svarskrifter, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 13. juni 2017,

under henvisning til intervenientens svarskrifter, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. juni 2017,

under henvisning til kendelse afsagt af formanden for Rettens Ottende Afdeling den 14. december 2017, hvorved blev sagerne T-193/17 – T-195/17 blev forenet med henblik på de mundtlige retsforhandlinger og dommen i denne instans,

efter retsmødet den 17. januar 2018,

afsagt følgende

Dom

1 Sagsøgeren, CeramTec GmbH, er indehaver af følgende EU-varemærker:

– det tredimensionale varemærke nr. 10214179 i farven rosa pantone 677 C:

– figurmærke nr. 10214112 i farven rosa pantone 677 C:

– og varemærke nr. 10214195, der består af farven rosa pantone 677 C:

2 Disse varemærker blev registreret henholdsvis den 20. juni, den 12. april og den 26. marts 2013 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) på grundlag af det særpræg, de havde opnået ved brug som EU-varemærker for varer, der henhører under klasse 10 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved

registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarer til følgende beskrivelse: »keramiske dele til implantater til osteosyntese, ledfladeprotese, knogleafstandsstykker; hofteledskugler, hofteledsskåle og knæledsdele; alle førnævnte varer til salg til producenter af implantater«.

3 Den 31. januar 2014 indgav intervenienten, C5 Medical Werks, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1), med senere ændringer (erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14.6.2017 om EU-varemærker, EUT 2017, L 154, s. 1), begæringer til EUIPO om, at sagsøgerens varemærker (herefter »de anfægtede varemærker«) blev erklæret ugyldige. Disse begæringer var baseret på de hindringer, som er anført i artikel 7, stk. 1, litra a)-e), i forordning nr. 207/2009 [nu artikel 7, stk. 1, litra a)-e), i forordning 2017/1001], hver af disse bestemmelser sammenholdt med denne forordnings artikel 52, stk. 1, litra a), [nu artikel 59, stk. 1, litra a), i forordning 2017/1001], og bestemmelserne om ond tro i artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 [nu artikel 59, stk. 1, litra b), i forordning 2017/1001].

4 Intervenienten indgav sine ugyldighedsbegæringer som svar på to søgsmål vedrørende krænkelse, som var blevet anlagt af sagsøgeren på grundlag af de anfægtede varemærker henholdsvis den 11. og den 13. december 2013 ved Landgericht Stuttgart (den regionale ret i første instans i Stuttgart, Tyskland) og tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris, Frankrig).

5 Den 7. april 2016 informerede intervenienten EUIPO om, at selskabet den 15. februar 2016 som svar på det søgsmål om krænkelse, som var blevet anlagt ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris), havde fremsat modkrav om, at de anfægtede varemærker erklæres ugyldige, og at det trak sine ugyldighedsbegæringer for EUIPO tilbage, uden at dette foregriber eventuelle fremtidige retlige procedurer.

6 Den 21. april 2016 afsluttede annullationsafdelingen sagerne og pålagde intervenienten at bære de omkostninger, som sagsøgeren havde afholdt i forbindelse med sagen om ugyldighed.

7 Den 19. maj 2016 anlagde sagsøgeren tre sager til prøvelse af annullationsafdelingens afgørelser, hvorved sagerne blev afsluttet, idet sagsøgeren bl.a. gjorde gældende, at afslutningen af sagerne efter intervenientens afbrydelse heraf krævede sagsøgerens samtykke, at tilbagetagelsen skete på et fremskredent tidspunkt under sagen, og at sagsøgeren var frataget muligheden for at opnå en positiv afgørelse om gyldigheden af de anfægtede varemærker. Tilbagetagelsen udgør desuden et udtryk for proceduremisbrug.

8 Ved tre afgørelser truffet den 15. februar 2017 i henholdsvis sag R 929/2016-4, sag R 928/2016-4 og sag R 930/2016-4 (herefter »de anfægtede afgørelser«) afviste Fjerde Appelkammer sagsøgerens klager fra realitetsbehandling, idet det fastslog, at annullationsafdelingens afgørelser af 21. april 2016 ikke var gået sagsøgeren imod.

9 Appelkammeret fastslog i det væsentlige, at annullationsafdelingens afgørelser af 21. april 2016 ikke havde nogen negative konsekvenser for de anfægtede varemærkers status, og at de ikke udgjorde »afgørelse[r], som er gået vedkommende part imod«, eftersom varemærkerne fortsat var opført i EUIPO's register, og intervenienten var blevet pålagt at bære de omkostninger, som sagsøgeren havde afholdt.

10 Appelkammeret fandt i øvrigt, at anmodningerne om tilbagetagelse var fremsat i overensstemmelse med procedurereglerne, og at de medførte, at ugyldighedssagerne mistede deres genstand. Artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 63, stk. 1, i forordning 2017/1001) gør det i øvrigt ikke muligt for indehaveren af et varemærke at anmode om en positiv udtalelse vedrørende gyldigheden af sit varemærke.

11 Endvidere findes der ingen bestemmelse i forordning nr. 207/2009 eller i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 1995, L 303, s. 1) (ophævet ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1430 af 18.5.2017 om supplerende regler til forordning (EF) nr. 207/2009 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2868/95 og (EF) nr. 216/96, EUT 2017, L 205, s. 1), som underbygger synspunktet om, at den parts tilbagetagelse kræver samtykke fra indehaveren af det anfægtede varemærke. Sagsøgerens modsatrettede argumenter vedrørende dels teorien om, at ugyldighedssagen skal viderebehandles, efter at der er givet afkald på det anfægtede varemærke, dels anvendelsen af principper om sagsbehandlingen, som er almindeligt anerkendt i medlemsstaterne, og som der henvises til i artikel 83 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 107 i forordning 2017/1001), vedrører anderledes situationer, som dermed ikke er sammenlignelige.

12 Endelig fandt appelkammeret, at intervenientens indgivelse af begæringerne om ugyldighed ikke kunne anses for et misbrug, eftersom disse begæringer var blevet indgivet først, og at det var så meget desto mindre sandsynligt, at deres tilbagetagelse på et senere tidspunkt under sagens forløb ville udgøre et misbrug. Ifølge appelkammeret dækkes de eventuelle »ulemper«, som er forbundet med de af sagsøgeren afholdte omkostninger i medfør af artikel 85, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 109, stk. 4, i forordning 2017/1001).

Parternes påstande

13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– De anfægtede afgørelser annulleres.

– EUIPO eller intervenienten, såfremt denne intervenerer i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

14 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale de af EUIPO afholdte omkostninger.

15 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale de af intervenienten afholdte omkostninger.

– Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

Retlige bemærkninger

16 Sagsøgeren har til støtte for sine søgsmål anført to anbringender om tilsidesættelse af for det første artikel 59 og 75 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 67 og 94 i forordning 2017/1001) og for det andet artikel 75 og 83 i forordning nr. 207/2009.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 59 og 75 i forordning nr. 207/2009

Det første anbringendes første led vedrørende en urigtig fortolkning af begrebet afgørelse, som er gået vedkommende part imod

17 Det første anbringende er opdelt i to led. Med det første led har sagsøgeren kritiseret appelkammeret for at have anlagt en urigtig fortolkning af begrebet afgørelse, som er gået vedkommende part imod. Appelkammeret har ikke taget hensyn til de negative følger, der er forbundet med en manglende endelig afgørelse vedrørende sagens realitet, der, når den har fået retskraft, ville kunne være til hinder for indgivelsen af en ny ugyldighedsbegæring i henhold til artikel 56, stk. 3, og artikel 100, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 63, stk. 3, og artikel 128, stk. 2, i forordning 2017/1001). Sagsøgeren er dermed blevet frataget interessen i at forfølge sagen ved EUIPO og en retlig sikkerhed, som gør det muligt at forhindre intervenienten i at anlægge en identisk sag ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris).

18 I denne henseende har sagsøgeren navnlig henvist til dom af 24. marts 2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, præmis 39-44), hvori Domstolen anerkendte, at de negative konsekvenser, som kan henføres til en manglende endelig afgørelse vedrørende sagens realitet som følge af, at der er givet afkald på et varemærke, var relevante med henblik på at vurdere, om sagsøgeren havde en interesse i at fortsætte sagen.

19 EUIPO og intervenienten har anfægtet sagsøgerens argumenter.

20 Det fremgår af artikel 59, første punktum, i forordning nr. 207/2009, at »[enhver part har [a]dgang til at klage […] i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod«.

21 Det fremgår af denne bestemmelse, at når en afgørelse giver en part medhold, kan vedkommende ikke indgive en klage over denne afgørelse til appelkammeret.

22 Det fremgår desuden af fast retspraksis, at sagsøgeren skal have en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (dom af 14.9.1995, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, T-480/93 og T-483/93, EU:T:1995:162, præmis 59, og af 16.9.2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion mod KHIM – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, præmis 44). En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (jf. i denne retning dom af 24.6.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, 53/85, EU:C:1986:256, præmis 21).

23 I de anfægtede afgørelsers punkt 12 og 14 fandt appelkammeret med rette, at de afgørelser, hvormed annullationsafdelingen havde afsluttet ugyldighedssagerne, ikke havde berørt sagsøgeren, for så vidt som de anfægtede varemærker fortsat var opført i EUIPO's register. Appelkammeret fastslog endvidere med rette, at sagerne havde mistet deres genstand som følge af tilbagetagelsen af ugyldighedsbegæringerne, og at det derfor ikke længere var nødvendigt udtrykkeligt at give afslag på disse begæringer.

24 Sagsøgeren har imidlertid foreholdt appelkammeret, at det ikke tog hensyn til »de andre negative konsekvenser«, som uundgåeligt følger af afslutningen af sagerne. Sagsøgeren har nemlig opnået et mindre gunstigt resultat end det, der er anført i sagsøgerens påstande, idet det alene var en endelig afgørelse vedrørende sagens realitet, som ville have gjort det muligt at undgå, at der af den samme part og med samme begrundelse var blevet indgivet en ny begæring om, at det samme varemærke blev erklæret ugyldigt, til tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris).

25 Sagsøgeren har støttet sit ræsonnement på teorien om, at ugyldighedssagen skal viderebehandles, efter at der er givet afkald på det anfægtede varemærke, hvilken teori sagsøgeren har udledt af dom af 24. marts 2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, præmis 39-44).

26 Denne retspraksis finder imidlertid ikke anvendelse i den foreliggende sag, således som appelkammeret med rette har konstateret i de anfægtede afgørelsers punkt 19.

27 I modsætning til de foreliggende sager vedrørte dom af 24. marts 2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), nemlig spørgsmålet om, hvilken processuel stilling den, der har indgivet ugyldighedsbegæringen, har, og ikke spørgsmålet om, hvilken processuel stilling indehaveren af det anfægtede varemærke har. Som EUIPO med rette har konstateret, var det det anfægtede varemærke og ikke begæringen om ugyldighed, som var blevet tilbagetaget i denne sag.

28 Det skal desuden bemærkes, at i den sag, der gav anledning til dom af 24. marts 2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), kunne afkaldet på det anfægtede varemærke ikke i sig selv fratage den sag, som var anlagt af sagsøgeren, enhver genstand, og at sagsøgeren stadig havde en interesse i, at den appellerede dom blev ophævet, og den omtvistede afgørelse annulleret, henset til, at virkningerne af et afkald og virkningerne af en erklæring om ugyldighed ikke er de samme. Mens retsvirkningerne af et EU-varemærke, hvorpå der er givet afkald, først ophører, når afkaldet er registreret, anses de retsvirkninger, som er knyttet til et EU-varemærke, der erklæres ugyldigt, nemlig for ikke at have eksisteret i henhold til bestemmelserne i artikel 54, stk. 2, i Rådets forordning nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1) (senere artikel 55, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, nu artikel 62, stk. 2, i forordning 2017/1001). Sagen kunne dermed tilføre sagsøgeren en fordel (dom af 24.3.2011, Ferrero mod KHIM, C-552/09 P, EU:C:2011:177, præmis 42-44).

29 Uanset om sagsøgeren havde fået afslag på ugyldighedsbegæringerne, ville det ikke i det foreliggende sag have haft nogen retlige konsekvenser for de anfægtede varemærkers status, idet de fortsat ville være opført i EUIPO's register fra og med datoen for deres registrering.

30 Det skal endvidere fastslås, at sagsøgeren har foretaget en fejlagtig fortolkning af dom af 24. marts 2011, Ferrero mod KHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177), idet selskabet har gjort gældende, at Domstolen i denne sag fastslog, at de »andre negative konsekvenser«, som kan henføres til den manglende endelige afgørelse vedrørende sagens realitet, var relevante med henblik på at afgøre, om der fortsat var en interesse i en viderebehandling af sagen. Som det er blevet anført i præmis 28 ovenfor, fastslog Domstolen nemlig alene, at de retsvirkninger, som er knyttet til et EF-varemærke, der er erklæres ugyldigt, anses for ikke at have eksisteret i henhold til bestemmelserne i artikel 54, stk. 2, i forordning nr. 40/94 med alle de retlige konsekvenser, der følger af en sådan ugyldighed.

31 Sagsøgerens argumentation om, at selskabet har en interesse i en viderebehandling af ugyldighedssagerne med henvisning til de parallelle sager, der verserer for de nationale domstole, er i strid med fast retspraksis, hvorefter søgsmålsinteressen skal være eksisterende og faktisk (jf. dom af 17.9.1992, NBV og NVB mod Kommissionen, T-138/89, EU:T:1992:95, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis) og vurderes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt (dom af 16.12.1963, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org.ref.: Rec. s. 719, på s. 748, og af 25.3.2015, Evropaïki Dynamiki mod AESA, T-297/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:184, præmis 41). Når den interesse, som en sagsøger hævder at have, vedrører en fremtidig retsstilling, skal han godtgøre, at indgrebet i denne fremtidige retsstilling allerede på nuværende tidspunkt er sikkert. En sagsøger kan således ikke påberåbe sig fremtidige og uvisse situationer med henblik på at godtgøre sin interesse i at kræve annullation af den anfægtede retsakt (jf. i denne retning dom af 17.9.1992, NBV og NVB mod Kommissionen, T-138/89, EU:T:1992:95, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

32 En annullation af annullationsafdelingens afgørelser af 21. april 2016 ville ikke nødvendigvis have ført til vedtagelsen af en positiv realitetsafgørelse angående gyldigheden af de anfægtede varemærker, og derfor vedrører den af sagsøgeren påberåbte interesse en fremtidig og usikker retlig situation.

33 Således som appelkammeret med rette har anført i de anfægtede afgørelsers punkt 15, skal spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen går sagsøgeren imod, bedømmes i forhold til nærværende sag og ikke i forhold til eller sammen med andre sager. Appelkammerets argumentation om, at det ikke er relevant, at der verserer andre sager ved EU-varemærkedomstolene, for, om en sag ved appelkammeret kan realitetsbehandles, kan dermed godtages.

34 Endelig er det ikke nødvendigt at bedømme sagsøgerens argument om, at tilbagetagelsen af ugyldighedsbegæringerne ikke har haft retskraft inden for rammerne af sagen for tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris). Som påpeget af EUIPO er appelkammerets bemærkninger til teorien om retskraft fremsat for fuldstændighedens skyld, og de er uden betydning for lovligheden af den anfægtede afgørelse.

35 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at appelkammeret ikke begik en retlig fejl ved at konkludere, at annullationsafdelingens afgørelser ikke er gået sagsøgeren imod som omhandlet i artikel 59 i forordning nr. 207/2009.

36 Det første anbringendes første led må derfor forkastes.

Det første anbringendes andet led om en utilstrækkelig bedømmelse

37 I stævningernes punkt 54 stiller sagsøgeren spørgsmålstegn ved, om appelkammeret reelt har henvist til betingelsen for antagelse til realitetsbehandling i artikel 59 i forordning nr. 207/2009, hvori begrebet »adversely affected« (som er gået vedkommende part imod) er anvendt, når appelkammeret flere gange har henvist til udtrykket »negatively affected« (berørt).

38 Sagsøgeren har endvidere foreholdt appelkammeret, at det ikke i tilstrækkelig grad har vurderet argumenterne vedrørende de negative konsekvenser, som den manglende endelige afgørelse om sagens realitet medfører.

39 EUIPO og intervenienten har bestridt disse argumenter.

40 Det skal bemærkes, at artikel 75 i forordning nr. 207/2009 pålægger EUIPO at begrunde sine afgørelser. Ifølge fast retspraksis har denne begrundelsespligt samme rækkevidde som den, der følger af artikel 296 TEUF, hvorefter ophavsmandens begrundelse af en retsakt skal fremgå klart og utvetydigt og med det dobbelte formål dels, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning med henblik på at forsvare deres rettigheder, dels, at Unionens retsinstanser kan efterprøve afgørelsens lovlighed (jf. dom af 6.9.2012, Storck mod KHIM, C-96/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:537, præmis 86 og den deri nævnte retspraksis, og af 2.4.2009, Zuffa mod KHIM (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

41 Dette var tilfældet i den foreliggende sag. Det fremgår nemlig af de anfægtede afgørelsers punkt 12-16, at appelkammeret anvendte såvel deres overskrift »Appellant not adversely affected« som udtrykket »negatively affected« med henblik på at forklare begrebet afgørelser, som er gået vedkommende part imod. Eftersom sagsøgeren dermed var i stand til at opbygge sin begrundelse vedrørende dette begreb, navnlig i sine stævningers del A, må det konstateres, at sagsøgeren dermed har forstået de af appelkammerets begrundelser med hensyn hertil i de anfægtede afgørelser.

42 Sagsøgeren kan i øvrigt ikke kritisere appelkammeret for at have begrundet de anfægtede afgørelser utilstrækkeligt for så vidt angår de retlige konsekvenser, som en manglende afgørelse vedrørende realiteten medfører, eftersom teorien om en viderebehandling af ugyldighedssagen, efter at der er givet afkald på det anfægtede varemærke, ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, således som det følger af retspraksis (dom af 24.3.2011, Ferrero mod KHIM, C-552/09 P, EU:C:2011:177).

43 Det følger heraf, at appelkammerets begrundelse har gjort det muligt for sagsøgeren at gøre sig bekendt med begrundelsen for de anfægtede afgørelser og givet Retten mulighed for at efterprøve appelkammerets bedømmelse i denne henseende.

44 Det første anbringendes andet led skal ligeledes forkastes, og dermed forkastes det første anbringende i sin helhed.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 75 og 83 i forordning nr. 207/2009

Det andet anbringendes første led vedrørende en urigtig fortolkning af begrebet de principper om sagsbehandlingen, der er almindelig anerkendt i medlemsstaterne

45 Dette andet anbringende består af to led. Med det første led har sagsøgeren gjort gældende, at appelkammeret har foretaget en urigtig fortolkning af begrebet »principper om sagsbehandlingen« som omhandlet i artikel 83 i forordning nr. 207/2009.

46 Sagsøgeren har med henvisning til denne artikel gjort gældende, at eftersom der ikke findes nogen bestemmelser i forordning nr. 207/2009 om en ensidig tilbagetagelse af en ugyldighedsbegæring, bør der anvendes et princip, der er almindelig anerkendt i medlemsstaterne, og hvorefter det ikke er muligt at tilbagetage en begæring om ugyldighed uden samtykke fra indehaveren af det anfægtede varemærke, uanset hvilket tidspunkt af sagen der er tale om.

47 Appelkammeret udelukkede med urette, at artikel 83 i forordning nr. 207/2009 finder anvendelse alene af den grund, at det i visse EU-medlemsstater ikke er muligt at indlede en ugyldighedssag ved de nationale varemærkekontorer, og fordi de principper, der finder anvendelse i retslige procedurer, ikke kan anvendes i sager ved appelkammeret.

48 Indehaveren af det anfægtede varemærkes samtykke kræves under alle omstændigheder altid, når tilbagetagelsen forekommer på et fremskredent tidspunkt under sagen, for at forhindre, at sagens afslutning ikke misbruges af den tilbagetrækkende part.

49 EUIPO og intervenienten har anfægtet sagsøgerens argumenter.

50 Artikel 83 i forordning nr. 207/2009 bestemmer, at i det omfang denne forordning, gennemførelsesforordningen, gebyrforordningen eller appelkamrenes forretningsorden ikke indeholder bestemmelser om sagsbehandlingen, tager EUIPO hensyn til de principper, der på dette område er almindelig anerkendt i medlemsstaterne. Denne bestemmelse kan kun finde anvendelse i tilfælde af en lakune eller tvetydighed i bestemmelserne om sagsbehandlingen (dom af 3.12.2009, Iranian Tobacco mod KHIM – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2009:481, præmis 26, og af 13.9.2010, Travel Service mod KHIM – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:395, præmis 76).

51 Det må konstateres, at der i den foreliggende sag findes bestemmelser om sagsbehandlingen vedrørende dette spørgsmål. Appelkammeret henviste i de anfægtede afgørelsers punkt 18 udtrykkeligt til artikel 85, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, som tydeligt fastsætter følgerne af en tilbagetagelse af en ugyldighedsbegæring. Denne artikel bestemmer, at den part, som bringer en sag til ophør ved

tilbagetagelse af begæringen om ugyldighed, betaler de gebyrer samt de omkostninger, som er afholdt af den anden part. Som EUIPO med rette har gjort gældende, kan bestemmelsens formål alene forklares med henvisning til, at lovgiver har ønsket at tillægge tilbagekaldelsen af en ugyldighedsbegæring en ensidig karakter.

52 Afgørelse nr. 2009-1 af 16. juni 2009 fra præsidiet for appelkamrene vedrørende instrukser til parter i sager ved appelkamrene fastsætter desuden ikke nogen begrænsning for tilbagetagelsen af en ugyldighedsbegæring, men angiver alene i kapitel II, »Antagelse til realitetsbehandling«, afsnit 1 »Tilbagetagelse«, punkt 3, at parterne kan trække deres annullationsbegæring tilbage.

53 Der henvises ikke udtrykkeligt til disse instrukser i artikel 83 i forordning nr. 207/2009, men de blev udstedt i henhold til forretningsordenen for appelkamrene, som der henvises til i artikel 83 i forordning nr. 207/2009. I Domstolens retspraksis henvises der ydermere til instrukser til parter i tvister om varemærker på samme måde, som der henvises til forordning nr. 207/2009 og gennemførelsesbestemmelserne (jf. i denne retning kendelse af 30.1.2014, Fercal mod KHIM, C-324/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:60, præmis 11).

54 Sagsøgeren kan derfor ikke over for appelkammeret påberåbe sig forskellige nationale bestemmelser vedrørende tilbagetagelsen af en ugyldighedsbegæring og samtidig bortse fra de instrukser til parterne, som de i henhold til punkt 2 i disse instrukser anmodes om »nøje at følge med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af sagsbehandlingen«.

55 Endelig fremgår det tydligt af retningslinjerne vedrørende undersøgelse af EU-varemærker, afsnit I, »Procedurespørgsmål«, del D, »Annullation«, punkt 7.3.2, at den begærende part på et hvilket som helst tidspunkt under sagsbehandlingen kan tage sin begæring om annullation tilbage, og at EUIPO underretter varemærkets indehaver om tilbagetagelsen, afslutter sagen og træffer en afgørelse om fordeling af omkostningerne.

56 Selv om disse retningslinjer ikke udgør bindende retsakter, er afgørelse nr. EX-16-7 fra EUIPO's præsident af 1. februar 2017 om vedtagelsen af disse retningslinjer ikke desto mindre ligeledes vedtaget i henhold til forordning nr. 207/2009, nærmere bestemt dens artikel 128, stk. 4, litra a) [nu artikel 157, stk. 4, litra a), i forordning 2017/1001].

57 Heraf følger, at det spørgsmål, som sagsøgerens argumentation rejser i den foreliggende sag, er omfattet af de gældende processuelle bestemmelser, og følgelig finder artikel 83 i forordning nr. 207/2009 ikke anvendelse i den foreliggende sag.

58 Selv om det antages, at artikel 83 i forordning nr. 207/2009 finder anvendelse, er det tvivlsomt, om »principper om sagsbehandlingen, der er almindelig anerkendt«, kan udledes af de nationale bestemmelser og national retspraksis vedrørende civil retspleje, henset til den omstændighed, at appelkamrene, selv om de selv og deres medlemmer er sikret uafhængighed, ikke desto mindre er instanser ved EUIPO og ikke retsinstanser (dom af 8.3.2012, Arrieta D. Gross mod KHIM – International Biocentric Foundation m.fl. (BIODANZA), T-298/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:113, præmis 105).

59 Hvad angår sagsøgerens argument om, at intervenienten er skyld i proceduremisbrug ved at have taget sine ugyldighedsbegæringer tilbage på et fremskredent tidspunkt under sagen efter at have fremsat modkrav ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris), skal følgende bemærkes.

60 Det fremgår af Domstolens retspraksis, at det følger af artikel 56, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009 [nu artikel 63, stk. 1, litra a), i forordning 2017/1001], at en begæring om ugyldighed støttet på en absolut ugyldighedsgrund ikke kræver af den, der fremsætter begæringen, at han godtgør en retlig interesse, for så vidt som de absolutte registreringshindringer har til formål at beskytte den

almene interesse, der ligger til grund for dem. Eftersom EUIPO's bedømmelse udelukkende skal foretages under hensyntagen til de almene interesser, der ligger til grund for artikel 7, stk. 1, litra b) og c), samt artikel 56, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009, er den potentielle eller faktiske økonomiske interesse, som er forfulgt af indgiveren af begæringen om ugyldighed, således ikke relevant, og der kan følgelig ikke være tale om et »misbrug af rettigheder« fra indgiverens side. Heraf følger, at spørgsmålet om misbrug af rettigheder ikke er relevant i forbindelse med en ugyldighedssag på grundlag af artikel 56, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009 (kendelse af 19.6.2014, Donaldson Filtration Deutschland mod ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, præmis 39, 42 og 46).

61 Intervenientens tilbagetagelse af sine ugyldighedsbegæringer kan så meget desto mindre anses for udtryk for en hensigt om at »misbruge systemet«, således som sagsøgeren har gjort gældende.

62 Intervenientens tilbagetagelse af ugyldighedsbegæringerne har under alle omstændigheder ikke haft nogen retlige konsekvenser for sagsøgeren, som forbliver indehaver af de anfægtede varemærker. Sagsøgeren vil nemlig ikke kunne påberåbe sig en styrket beskyttelse af de registrerede varemærker.

63 Endelig skal det fastslås, at sagsøgeren ikke er fremkommet med nogen overbevisende argumenter, hverken i sine skriftlige indlæg eller under retsmødet, der gør det muligt at godtgøre, at der er sket et misbrug af rettigheder i forhold til sagsøgeren.

64 Henset til det ovenstående skal det andet anbringendes første led forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes andet led om, at der er taget utilstrækkeligt hensyn til nationale bestemmelser

65 Med det andet anbringendes andet led har sagsøgeren kritiseret appelkammeret for kun at have undersøgt de gældende processuelle bestemmelser i fem medlemsstater, uden at tage hensyn til de af sagsøgeren fremlagte beviser vedrørende de andre medlemsstater for dermed at fastslå, at princippet om, at en »begæring om ugyldighed« vedrørende et varemærke under visse omstændigheder ikke ensidigt kan tages tilbage, udgør et princip om sagsbehandlingen, der er almindelig anerkendt i medlemsstaterne. Endvidere har appelkammeret ikke præciseret årsagerne til, at retslige procedurer og procedurerne ved kontorerne ikke kan sammenlignes.

66 Herved undlod appelkammeret at give en korrekt begrundelse for sin afgørelse, at analysere ordlyden og rækkevidden af de gældende nationale bestemmelser i de forskellige medlemsstater og at udøve sin kontrolbeføjelse.

67 Eftersom artikel 83 i forordning nr. 207/2009 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, er sagsøgerens argumenter om, at der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til de nationale bestemmelser, ikke relevante.

68 På baggrund af det ovenstående skal det andet anbringendes andet led og dermed det andet anbringende som helhed forkastes, og EUIPO frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

69 Ifølge artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

70 Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EUIPO's og intervenientens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) CeramTec GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af EUIPO og C5 Medical Werks afholdte omkostninger.

Collins Barents Passer

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. maj 2018.

Underskrifter